

Aan jou is alles mooi

Tekst: Willem de Vink

Illustratie: Willem de Vink

Vormgeving: Marian de Vink

ISBN 978-90-829539-0-9

BISAC REL006110, REL012040, REL012070

NUR 713

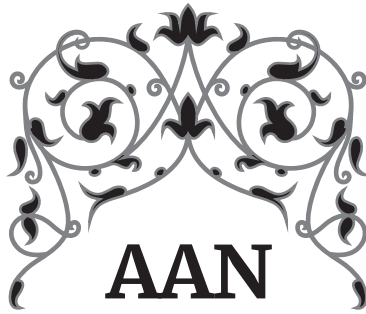
© The Grace Factory 2019

2e druk 2021

Alle rechten voorbehouden

willemdevink.nl

thegracefactoryshop.com

**AAN
JOU IS
ALLES
MOOI**

Willem de Vink

Dit boekje is een kostbaar bezit.
Het inspireert je om met andere ogen
naar jezelf te kijken. Het gaat er niet om
hoe jij jezelf ziet, maar hoe God je ziet. En Hij zegt:
'Aan jou is alles mooi.'

Hij zegt het

Wij hebben zo onze eigen gedachten over onszelf. Als iemand zegt: 'Aan jou is alles mooi,' heb je het gevoel dat je voor de gek gehouden wordt. Dat kan niet waar zijn! Toch hoor je op dit moment deze woorden: 'Aan jou is alles mooi'. Wie zegt dat? Wie mag dit zeggen, omdat hij recht van spreken heeft? God misschien? En als Hij het zegt, geloof je het dan ook? Zie je jezelf dan ook zo?

'Aan jou is alles mooi' (Hooglied 4:7).

Wie ben jij? Hoe mag je jezelf zien? Het is helemaal niet zo gek om met die vraag bij degene aan te kloppen die jou gemaakt heeft. Misschien is dat zelfs wel de bedoeling van alle zoektochten die mensen maken naar zichzelf: moet je bij God uitkomen, wil je bij je bestemming komen. In ieder geval brengt Psalm 139 dat tot uitdrukking.

'HEER, u kent mij, doorgrondt mij...'¹

Hier spreekt iemand met uitroepetekens. David,

de schrijver van Psalm 139, weet het zeker: God kent hem. David heeft waarschijnlijk veel nagedacht over zichzelf. Hij was de jongste thuis. Een beetje aan zijn lot overgelaten. Zijn broers waren kanjers, strijdlustige soldaten, teamspelers, doorkneed in hun vak. Eliab, Abinadab, Samma – en zo had je er nog een paar. David was een buitenbeentje, een herdersjongen, in zijn eentje op het veld. Wie was hij eigenlijk? David heeft ook veel nagedacht over God. Sterker nog: hij heeft geleerd om zijn vragen aan de Ene voor te leggen, dat zie je duidelijk in de Psalmen die hij schreef. ‘Wie ben ik? Weet U dat?’

En in dat gesprek met God heeft hij ontdekt waar hij houvast voor zijn identiteit moet zoeken. Hij hoeft niet zo zeker te zijn van zichzelf, als hij maar zeker is van God. Die kent hem. De spiegel die God hem aanreikt is betrouwbaar. Zeker weten! Laat God maar zeggen wat Hij van mij vindt, lijkt David te zeggen. En wie ik zou moeten zijn. Belangrijker dan het antwoord op de vraag wie ik ben is de zekerheid dat God weet wie ik ben. Ik mag erop vertrouwen dat Hij mij kent.

‘U weet het als ik zit of sta, u doorziet van verre mijn gedachten. Ga ik op weg of rust ik uit, u merkt het op;

*met al mijn wegen bent u vertrouwd. Geen woord ligt op mijn tong, of u HEER, kent het ten volle.'*²

Hij is erbij

Leef je een gewoon gemiddeld leven, dan heb je na 80 jaar zo'n beetje 27 jaar doorgebracht met slapen, ben je 11 jaar aan het werk geweest, was je 9 jaar onderweg, heb je 8,5 jaar televisie gekeken, ook zo'n 8,5 jaar in je vrije tijd achter de computer gezeten en naar je mobieltje gekeken, ben je 6,5 jaar aan het eten geweest, heb je 3 jaar geluierd en heb je 2 jaar besteed aan persoonlijke hygiëne. Verder ben je een jaar op zoek geweest naar je contactlenzen, sleutels of andere irritante dingen, heb je ook nog een vol jaar voor een vertraagde trein of in de file staan wachten, en de rest van de tijd nog wat onbeduidende dingen gedaan.

En al die tijd was God erbij. Hij wist ervan. Hij hoorde alles wat je zei. Hij kende zelfs al die miljarden gedachten die bij je opkwamen tijdens het werk, op de wc, tussen je vrienden, in de file, op zoek naar je contactlenzen.

Maar moet je daar nu blij mee zijn?

Het is niet leuk, als je niet zeker weet of je God wel kunt vertrouwen. Dan is Hij zo'n Big Brother, zoals die voorkomt in het boek van George Orwell: een dictator die alles van je in de gaten houdt en die je net zo lang manipuleert tot je precies doet en denkt wat Hij wil, of je op het laatst als een mug doodrukt tegen de muur.

Maar je gaat anders over Gods aanwezigheid denken als je leest hoe vertrouwd Hij met je is omdat Hij van je houdt. Hij weet alles van je, ook je minder goede kanten, en tóch verbindt Hij zich met je. Hij kent je, doorgrondt je, doorziet je, maar niet om je af te wijzen – nee, Hij wil juist met je meeleven. Omdat Hij zich graag met jou wil verbinden.

God is bij jou. Je mag Hem vertrouwen. Als je dat moeilijk te begrijpen vindt, kijk dan eens naar Jezus. Hij heeft laten zien hoe God over ons denkt. Van Jezus lezen we dat Hij als Zoon van God in alle dingen aan ons gelijk geworden is. Dat Hij dezelfde gevoelens heeft doorgemaakt als wij. Dezelfde strijd, maar zonder toe te geven aan de zonde.³

*Jezus zegt: 'Houd dit voor ogen: Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld.'*⁴

Zo is God. Zoals Jezus. Hij kent mij, voelt met mij mee en is bij mij, altijd. Daarom wil ik graag bij Hem zijn. Ik wil met Hem opstaan en naar bed gaan. Ook na 27 jaren slapen hoop ik met David te kunnen zeggen: *‘Ontwaak ik, dan nog ben ik bij U!’*⁵

Hij legt zijn hand op jou

En dan gaat David verder: *‘U omsluit mij, van achteren en van voren, u legt uw hand op mij. Wonderlijk zoals u mij kent, het gaat mijn begrip te boven.’*⁶

Wonderlijk ja, vooral als je bedenkt hoe kwetsbaar wij zijn. Iemand steekt zijn hand naar je uit – je krimpt in elkaar. Je denkt aan die pijnlijke aanraking die nog steeds als een wond in je leven staat gedrukt. Maar dit handgebaar is anders. Troostend. Helend. Het is een hand die gewend is met wonden om te gaan, omdat Hij zelf werd verwond. Een hand die zegt: *‘Ik weet van jouw pijn, want Ik ken je.’* Het is Jezus’ hand met het litteken, naar jou uitgestoken om zich met jou te verbinden. Oei, die uitgestrekte hand. Wie duldt God in zijn buurt? Wie staat Hem toe dichtbij te komen?

Weg! Blijf van me af! Laat me alleen met mijn herinneringen, mijn eigen pijn en schuld. Ik verstop me in mijn schaamte. Ik wil niet nog meer gekwetst worden. Laat me mijn eigen zin doen, ik weet tenminste wat ik aan mezelf heb.

Je zou hem van je af willen slaan, die hand.

Wat let je? Toe maar: God is zo vaak geslagen, als de Man die geslagen werd op zijn handen. We hebben Hem met zijn allen geslagen, aan een kruis. Daarom is het een wonder dat Hij toch steeds weer terugkomt met die uitgestoken hand. Mag Hij – tóch?

Dat die hand in mijn leven aanwezig is, kan ik niet begrijpen, dat is mij te wonderlijk, daar kan ik niet bij. Maar Hij is erbij gekomen, bij mijn boosheid, mijn onbegrip, mijn onvermogen om Hem te kennen. Hij nam het initiatief, Hij strekte zijn hand uit. Hij liet me weten hoe goed Hij mij kent en hoeveel Hij toch – nee juist van mij houdt.

Welke hand laat je toe? Het lijkt dwaas, maar je kunt Gods hand afwijzen. Is dat slim? Je moet niet gek opkijken als dan andere handen zich naar jou uitstrekken.

“Luister naar mij, mijn zoon,” zei de duivel terwijl hij zijn hand op mijn hoofd legde...’ Zo begint het

verhaal *Stilte* van Edgar Allan Poe. Ook de duivel steekt zijn hand naar je uit, maar hij is een leugenaar en een mensenmoordenaar, leert de Bijbel, die zodra hij de kans krijgt zijn hand steeds nauwer om je nek spant, totdat hij je kan meesleuren de hel in.⁷

Gods hand is een liefdevolle, zegenende hand. Het is de uitgestoken hand van Gods genade. Hij geeft mij al het goeds wat Hij voor mij in petto heeft. Onder die hand word ik genezen, bloei ik op en mag ik worden wat Hij in mij ziet. Hij kent mij. Ik vertrouw Hem. Daarom mag Hij mij aanraken en mijn hart beroeren.

Hij kent elke haar

 *Als God jou aanraakt, raakt Hij alles van je aan, omdat Hij je zo goed kent. 'U was het die mijn nieren vormde, die mij weefde in de buik van mijn moeder. Ik loof u voor het ontzaglijke wonder van mijn bestaan, wonderbaarlijk is wat u gemaakt hebt. Ik weet het, tot in het diepst van mijn ziel.'*⁸

Ken jij jezelf? Ben je blij met jezelf? Wat weet je eigenlijk van jezelf? Wie ben jij? Kijk nog eens in